

Wissenschaftliche Beilage. — 1894. — № 152; Das Osterfest in der Bukowina // Beilage zur "Allgemeine Zeitung". — München, 1901. — № 79.

Лит.: УЛЕ. — К., 1990. — Т. 2. — С. 375; Кордуба М. Розвідки д-ра Р. Кайндля з етнографії руської // ЗНТШ. — 1896. — Т. 11, кн. 3. — С. 1—10; Фольклорні матеріали: Із збірки професора д-ра Раймунда Кайндля // Етногр. зб. — 1898. — Т. 5. — С. 141—153; Франко І. Зібрання творів: У 50-ти т. — К., 1983. — Т. 38. — С. 464—470; Мороз М. Етнографічна діяльність Раймунда Кайндля // ЗНТШ. — 1992. — Т. 223. — С. 196—205.

С. С. Савицький.

ЛЕВИЦЬКИЙ Яків Андрійович (бл. 1744, с. Стара Гута Новгород-Сіверської сотні Стародубського полку — після 1780) — півний церк. хорів.

Н. у сім'ї священика Андрія і Домініки Левицьких у с. Старій Гуті, яке належало полковникові Полтав. полку Василю Васильовичу Кочубею. Жив у сім'ї до 15 років. Опанував у приходській школі рос. грамоту. Потім поїхав до Києва, де влосконалював свою майстерність церк. співів. Зупинився спочатку у свого родича — духовника кафедрального Софійського собору Феодосія Левицького, згодом поселився у приходській школі Георгіївської церкви старого міста і протягом 1763 вивчав церк. співи — ірмологію. Потоваришував з Ігнатієм Барщевським — півчим із хору митрополита і, вірогідно, мав можливість

слухати його спів. З Києва поїхав до м. Козельця — центру полкової канцелярії Київ. полку і, оселившись у школі Успенської церкви, протягом року співав у її хорі. З Козельця він поїхав до Чернігова, де 2 роки співав у хорі єпископів Іраклія, а потім Кирила в Троїцько-Іллінському монастирі. Залишивши Чернігів, поїхав до Москви, де співав у домі графині К. М. Салтикової. Потім повернувся до Києва на послухання до ігумена Тарасія у Кирилівському монастирі. Через деякий час вирішив піти на Волошину, в Драгомирівський монастир до ігумена Паїсія. Проживши в нього півроку на послуханні, він здійснив паломництво до Ахтирки на поклоніння чудотворній іконі. Звідти попрямував на Афонську гору. Діставшись до Запорізької Січі, пішов у Царгород, де оселився в Предтеченському монастирі і як послушник півроку співав у церк. хорі. До Афона він не дійшов і тим же шляхом повернувся до Києва, вдягнувши по дорозі одяг ченця, щоб без перешкод пройти через Єлисаветградську військ. заставу. У Києві Л. відновив дружбу з І. Барщевським і ненадовго оселився в нього на Подолі. Гадаючи, що він уже в безпеці, зняв із себе рясу, чоботи і босоніж пішов Подолом, але біля магістрату був схоплений як волоцюга. Л. закували, допитували, але він відмовчувався, і його відправили до консисторії, вирішивши, що він божевільний. У консисторії він докладно розповів про себе і був відправлений як син священика додому, у Стару Гуту.

Згодом ще двічі (17.10.1779 та 30.01.1780) отримував від предводителя повітового дворянства В. Кочубея паспорт для мандрівки до святих місць Москви, Петербурга, Кисва. Після тяжкої хвороби під час подорожі він знову повернувся на батьківщину.

Архіви: ЦДІАК України, ф. 59, оп. 1, спр. 7172.

Р. М. Лякіна.

МАЛАНЮК Євген Филімонович [20.01 (1.02).1887, с. Архангород Єлисаветградського пов. Херсон. губ., тепер смт Новоархангельськ Новоархангельського р-ну Кіровоград. обл. — 16.02.1968, Нью-Йорк, похований у штаті Нью-Джерсі, Бавнд Брук, цвинтар св. Андрія Первозванного] — письменник, літературознавець, культуролог, історіософ.

Н. в сім'ї селянина Филімона Маланюка, котрий, завдячуючи самоосвіті, вибився в нар. учителі. Мати — Гликерія Маланюк походила зі збіднілої родини чорногорця Якова Стоянова. Дружина — Богуміла Маланюк (з

роду Савицьких). Син — Богдан Маланюк, доцент архітектури, живе у Празі. Навч. у Єлисаветградському земському реальному уч-щі (1906—14). 1914 вступив до Петерб. ун-ту і політех. ін-ту, але з початком Першої світової війни був зарахований на навчання у Київ. військ. уч-ще (1914—15). З січня 1916 по лютий 1917 перебував на офіцерських посадах 2-го Туркестанського стрілкового полку 3х. фронту. Був командиром однієї з кращих у полку кулеметної сотні. З квітня 1917 по листопад 1920 — в армії УНР: начальник дислокаційної частини Ген. штабу, ад'ютант начальника оперативного відділу, а згодом командуючого армії Василя Тютюнника. З листопада 1920 до 1923 перебував у таборах військовополонених у Польщі (Стрілково, Шипьорно, Каліш).

Писати вірші, як свідчить одна із поетових біографій (1932), почав ще в реальному уч-щі (1913), проте лише потрясіння поразкою УНР зробило його поетом. У таборах вів активну літ. і культурно-просвітницьку діяльність. Редагував часопис "Всім", був одним із засн. і редакторів журн. "Веселка" (1922—23). Посзі та літ.-критичні статті М. друкувалися в численних укр. і польс. виданнях. У м. Каліші виійшла окремою книгою літературознавча праця "Думки про мистецтво" (1923) та збірка поезій "Озимина" (1923), яка під однією обкладинкою об'єднала творчість М., М. Селегія та М. Осики. Ще з таборів зав'язалися до-